

Sygn. akt VIII U 1771/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia (del.) Magdalena Kimel
Protokolant	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2020 r. w Gliwicach

sprawy J. K. (K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 28 czerwca 2019 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) sędzia del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 1771/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 czerwca 2019 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ustalił wysokość emerytury przysługującej ubezpieczonemu J. K., od dnia 1 maja 2019 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w najkorzystniejszym wariantcie wyniósł 347,45% i został ograniczony do 250%. Przy ustalaniu podstawy wymiaru wykorzystano kwotę bazową z 2017 r. wynoszącą 3 536,87 zł, albowiem wcześniej ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w 2017 r. wynoszący 329,65% nie został obliczony prawidłowo.

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony. Wniósł odwołanie, w którym kwestionował stanowisko organu rentowego i domagał się przeliczenie emerytury, zgodnie z art. 110 ustawy emerytalnej. Twierdził, że ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy od wcześniej ustalonego, co też pozwala na przeliczenie przez organ rentowy przysługującej mu emerytury z uwzględnieniem kwoty bazowej z 2019 r. w wysokości 4003,88 zł. Przedstawił własne obliczenia, z których wynika, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 328,55 %.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Ubezpieczony J. K. (ur. (...)) był pracownikiem KWK (...) w B. w okresie od 2 maja 1970 r. do 31 grudnia 1995 r.

Decyzją z dnia 15 stycznia 1996 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 1 września 1995 r., tj. za okres 3 miesięcy poprzedzających miesiąc zgłoszenia wniosku.

Decyzją z dnia 5 października 2017 r. organ rentowy ustalił podstawę wymiaru emerytury ubezpieczonego z zastosowaniem art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony na podstawie zarobków z lat 1972, 1974, 1975, 1979-1985, 1987-1995, 2006. wyniósł 329,65% i został ograniczony do 250%. Zastosowano obowiązującą kwotę bazową wynoszącą 3 536,87 zł.

W dniu 20 maja 2019 r. ubezpieczony wniósł o ponowne obliczenie emerytury na podstawie art. 110 ustawy emerytalnej. Przedstawił własne obliczenia podnosząc, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru powinien być ustalony w oparciu o lata 1971, 1972, 1974, 1975, 1979-1994. Według wyliczeń odwołującego wskaźnik wyniósł 338,55% i jest wyższy od poprzednio obliczonego.

W dniu 28 czerwca 2019 r. organ rentowy wydał decyzję na mocy której przeliczył emeryturę ubezpieczonego od dnia 1 maja 2019 roku. Przy ustalaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w najkorzystniejszym wariantcie uwzględniono lata 1972, 1974, 1975, 1979-1995. Wskaźnik wyniósł 347,45% i został ograniczony do 250%. Przy ustalaniu podstawy wymiaru zastosowano kwotę bazową wynoszącą 3 536,87 zł, a więc tę, która obowiązywała w momencie wydanie decyzji z dnia 5 października 2017 r.. Przeliczenie nie wpłynęło na wysokość świadczenia.

W piśmie z dnia 31 lipca 2019 r. organ rentowy zawiadomił ubezpieczonego, że w decyzji z dnia 5 października 2017 r. błędnie ustalono wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 329,65%. Organ rentowy wskazał nadto, że po złożeniu przez ubezpieczonego nowego wniosku o przeliczenie emerytury, w dniu 28 czerwca 2019 r. wydano nową decyzję, w której uwzględniono pominięte wcześniej zarobki ubezpieczonego za rok 1986 r. Jednocześnie ponownie dokonano obliczeń, zgodnie z którymi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru powinien wynosić 347,45%. W obu wskazanych wyżej decyzjach wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ograniczono do 250%. Ostatecznie nowe okoliczności nie wpłynęły na wysokość świadczenia.

Od decyzji organu rentowego z dnia 28 czerwca 2019 r. ubezpieczony wniósł odwołanie, które zainicjowało niniejsze postępowanie.

Powyższy stan faktyczny był bezsporny i został ustalony przez Sąd na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego.

Na podstawie art. 235² §1 pkt 2 kpc Sąd pominął wniosek dowodowy ubezpieczonego w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, jako nieistotny dla rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony domagał się przeliczenia emerytury w oparciu o art. 110 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z uwzględnieniem kwoty bazowej z 2019 r. wynoszącej 4003,88 zł, albowiem nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od tego ustalony w decyzji z dnia 5 października 2017 r. Z kolei organ rentowy przyznał, że faktycznie w decyzji z dnia 5 października 2017 r. błędnie obliczył wskaźnik wysokości

podstawy wymiaru i omyłkę tę skorygował w zaskarżonej decyzji z dnia 28 czerwca 2019 r., lecz ostatecznie nie wpłynęło to na wysokość świadczenia.

Zgodnie z art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2020.53 t.j., dalej w treści; ustawa emerytalna) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%. (art. 110 ust. 2)

Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176. (art. 110 ust.3).

W myśl art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Zgodnie z ust. 2 ww. przepisu, w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250% (art. 15 ust. 3).

Natomiast zgodnie za art. 19 ustawy emerytalnej kwota bazowa wynosi 100% przeciętnego wynagrodzenia pomniejszonego o potrącone od ubezpieczonych składki na ubezpieczenia społeczne, określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, w poprzednim roku kalendarzowym.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, w pierwszej kolejności należy wskazać, że ubezpieczony domagając się ponownego obliczenia wysokości emerytury nie wskazał zarobków przypadających po dniu 1 września 1995 r. tj po dniu przyznania prawa do emerytury, co jest warunkiem przeliczenia świadczenia na podstawie art. 110 ustawy emerytalnej. Tym samym obliczony przez niego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wnoszący 338,55% nie został ustalony poprawnie.

W dalszej części należy wskazać, że organ rentowy w decyzji z dnia 5 października 2017 r. obliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z pominięciem zarobków ubezpieczonego za rok 1986 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie został zatem obliczony w najkorzystniejszym wariantcie. Prawidłowo wyliczony wskaźnik z uwzględnieniem zarobków za rok 1986, powinien wynosić 347,45 %.

Ostatecznie, po złożeniu przez ubezpieczonego nowego wniosku w dniu 28 czerwca 2019 r., organ rentowy w zaskarżonej decyzji skorygował wwpw, który obliczył z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu zatrudnienia ubezpieczonego, z uwzględnieniem zarobków przypadających po przyznaniu prawa do emerytury. W obliczeniach słusznie uwzględniono 1986 r., który został wcześniej pominięty. Skoro doszło do korekty wskaźnika, który przy poprawnym wyliczeniu - po złożeniu wniosku w 2017 roku - wyniósłby 347,45 %, organ rentowy prawidłowo zastosował kwotę bazową z 2017 r.

Brak jest zatem podstaw do przeliczenia emerytury ubezpieczonego w zaskarżonej decyzji z zastosowaniem aktualnej kwoty bazowej w oparciu o art. 110 ustawy emerytalnej, albowiem wwpw wyliczony przez ubezpieczonego:

- nie został wyliczony z uwzględnieniem zarobków przypadających po przyznaniu świadczenia,
- nie jest wyższy od poprzednio obliczonego w wysokości 347,45 %.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego jako bezzasadne, zgodnie z art. 477¹⁴§1 kpc.

(-)sędzia (del.) Magdalena Kimel